

DE VERMOLMDE BRUG

Een verhaal uit Mexico

naverteld door D. A. Cramer-Schaap

„L OLLA” zei Madre Marta toen ze aan tafel zaten, „het is toch al te dwaas als je Don Pedro vannacht mee neemt naar de Kerst mis.” „Maar Moeder!” riep Lolla. „Waarom niet? We zullen helemaal geen last van hem hebben. Ik zal hem buiten vast binden.” „Nu,” gaf moeder aarzelend toe, „neem hem dan maar mee.” Lolla’s gezichtje straalde. Buiten de kerk was natuurlijk niet zo leuk als binnen de kerk, maar Don Pedro zou toch het zingen kunnen horen, de klokken en de preek.

Zij liep naar buiten naar haar ezeltje, dat dor gras stond te eten. Zij sloeg haar armen om zijn hals en fluisterde: „Je mag vannacht mee naar de kerk.” Don Pedro at rustig door, maar Lolla verbeeldde zich dat hij kwispelstaartte en haar dankbaar aankeek.

Aan weerszijden van het smalle dal verhieven zich hoge rotsen, terwijl in het midden het riviertje stroomde dat in deze hete Decembermaand bijna uitgedroogd was. Maar terwijl het er nu zo onschuldig uit zag, waren er tijden dat het aan kon zwellen tot een machtige stroom, als de sneeuw en het ijs op de heuvels gingen smelten. In de verten verhieven zich de hoge toppen van de Sangre de Cristo.

In het dal stonden, aan weerskanten van de rivier, de vierkante hutjes te midden van de nu bruine velden waarvan de oogst was binnengehaald. Don Pedro was nu al vier jaar lang Lolla’s grootste vriend! In de nachten dat de sneeuw neer kwam dwarrelen van de hoge toppen, mocht hij op de grond naast haar bed slapen en overdag beklom zij, als haar Vader hout ging sprokkelen, vaak op zijn rug de steile hellingen, terwijl zij op de terugweg plaats moest maken voor de takkebossen.

En nu was dan eindelijk de dag voor Kerstmis aangebroken en o, het was zo smoor heet!

„Als het zo warm blijft,” had Vader dien morgen gezegd, „zal de sneeuw op de heuvels smelten, en dan zou de rivier wel eens kunnen wassen. Ik maak me bezorgd over de brug als het water rijst, de houten pijlers hebben een lelijke knauw gekregen vorige zomer, en de brug hangt al aardig scheef.”

De avond zelfs bracht geen verkoeling, ze gebruikten het avondeten in de kleine kamer waar zij aten, woonden en sliepen. Ze hadden hun dunne zomerkleren aangetrokken, Vader droeg zijn Zondagse pak: een gele jas en een blauwe broek. Moeder een katoenen japon uit Santa Fe en Lolla een dun jurkje bedrukt met ezeltjes en mannen met grote hoeden.

Het duister valt snel in de Mexicaanse winter, zodra de zon achter de bergtoppen is weggezonden, vlucht de dag en laat dalen en ravijnen over aan pikzwarte duisternis. Hoog aan de hemel schitterde echter de avondsster, die Lolla uit deed roepen: „De ster! De ster! Het is Kerstmis!”

Maar plotseling zweeg zij en keek ontsteld rond : Don Pedro was nergens te zien.

„Ik heb hem al een hele tijd niet gezien,” zei Moeder „maar je hebt nu geen tijd om hem te zoeken, we moeten al gauw weg.”

„Even maar,” zei Lolla.

„Dan gaan Vader en ik vast vooruit.” Moeder kwam niet graag laat in de kerk, ze besprak graag met vrouwen, die naast haar zaten, de laatste nieuwtjes.

De kerk was niet ver, je hoefde alleen maar een eindje de weg af te lopen en de brug over te steken.

Zo gingen de mensen op weg en bleef Lolla achter.

De meeste Spaanse families in de valleien, bezaten een oud autotje, toen Lolla's ouders dan ook bij de brug waren gekomen was het dal fel beschenen door het licht van wel een dozijn koplampen.

Ze bescheen met de lantaarn de rivier.

De brug was heel erg bouwvallig en bovendien smal. Ook waren de pijlers, sinds het laatste hoge water, niet al te best meer.

Midden op de brug bleef Vader staan om naar het water te kijken. „Het stijgt” zei hij „we kunnen niet voorzichtig genoeg zijn, vandaag of morgen

begeeft hij zich en dan zullen we de volgende brug moeten gebruiken." Intussen was Lolla, steeds roepend, het dal ingelopen.

„Don Pedro! Don Pedro!" maar geen gebalk klonk als antwoord.

Ze was nu al een uur kwijt met zoeken en besloot ook maar naar de kerk te gaan. Het was toch al zonde dat zij zo laat was. Gelukkig had moeder een lantaren voor haar naast de deur klaargezet. Zij nam hem in de hand en ging op weg.

Toen ze op de brug was, vond zij dat hij meer wiebelde dan anders. Zij bescheen met de lantaren de rivier en schrok, zo hoog als het water was. Pijsnel en donker stroomde het voorbij. Gewoonlijk brulde de rivier als het water steeg, dan kwam de vloed ineens opzetten, maar nu zat er geweldige kracht in de stroom, maar je hoorde hem niet. Langzaam aan was 't water steeds hoger geworden en nog had 't zijn hoogtepunt niet bereikt.

Ze begon hard te lopen, om maar van de brug af te komen, maar toen zij op het laatste stukje was stond zij opeens stil en haar hart begon vlugger te kloppen. Zij had iets, dicht bij de oever, zien bewegen en het waren geen schotsen.

Aan het eind van de brug ging zij zitten en probeerde weer te zien wat er was.

„Wie is daar?" riep zij.

En toen hoorde zij duidelijk een ezel balken.

Don Pedro! Don Pedro bevond zich onder de brug. Zij moest hem helpen! Zij klom de hellende oever naar beneden en daar verlichtte de lantaren een bruine staart en een paar stevige achterpoten.

„Hij zit vast in de modder. Don Pedro!"

Eerst dacht zij er over hulp te gaan halen. Maar er was niemand thuis. Iedereen was naar de kerk.

Daar waadde zij door het stijgende water en zij voelde niet eens hoe ijskoud het was. Don Pedro zat in de rivier en zij moest hem er uit halen.

„Don Pedro, Don Pedro, ik kom!" riep zij, en dadelijk begon de bruine staart te kwispelen. Maar het was onmogelijk verder te gaan.

Want de bodem, die eerst grint geweest was, ging over in zachte klei. Ze kon zijn kop niet bereiken en hem zo dwingen om te draaien. Ze hing de lantaren aan een spijker van de brug, greep met twee handen de staart en trok uit alle macht. „Don Pedro! schop!" riep ze, „schop zo hard je kan, Don Pedro." Hij spande al zijn krachten in en een poot kwam vrij.

„Mooi!" riep zij „Nog eens!"

Een luid geplas, zijn voorpoten waren uit de modder, weer een luid geplas, en het ezeltje stond naast haar.

Maar toen Lolla naar de oever waadde, zag ze bij het blauwe schijnsel van de lantaren iets, dat haar met schrik vervulde. Zij had het niet eerder gezien, omdat al haar aandacht op Pedro gevestigd was geweest. Ze haastte zich de stijle oever te beklimmen, toen zette ze, als een waarschuwing de lantaarn midden op de brug, en beklom Don Pedro's rug.

„Loop zo hard je kan" fluisterde zij.

In de oude kerk had Padre José juist zijn preek beëindigd. Hij had gesproken over het Kind, geboren in de stal, van de koningen en de

daar kwam pardoes een ezeltje de kerk binnen . . .

baarlijk. Juan en Mario, neem ieder een lantaren en ga bij de oude brug staan om de mensen te waarschuwen. En wij, die hier blijven, laten wij ons in het gebed verenigen en God danken, die door middel van deze kleine ezel, het leven van velen van ons heeft gered."

Lolla had zich van Don Pedro's rug laten glijden, en knielde neer, en de ezel, ging, moe, naast haar op de grond liggen.

Toen de dienst voortging moest Lolla telkens naar Don Pedro kijken en dan streefde zij z'n bruine kop. Hij deed haar denken aan het ezeltje uit het kerstverhaal.

„Hij heeft het recht hier op Kerstavond te zijn" dacht zij dankbaar.

herders, mensen als zij, die de ster hadden gevolgd.

De kerk was stampvol.

Plotseling ontstond achter in de kerk luid rumoer. De grote deur vloog open en Padre José wist niet wat hij zag, want daar kwam me pardoes een ezeltje de kerk binnen, een kletsnat ezeltje, met poten die dik onder de modder zaten.

Padre José was heel boos: „Zulk een opschudding in een kerk." Toen zag hij op de rug van de ezel een klein meisje zitten, ze zag er even vies uit als de ezel en ze riep, met haar doordringend stemmetje: „Padre José! De pijler van de brug is gebroken! Als er een auto overheen rijdt, stort de brug in!"

Padre José drong zich door de menigte.

En toen hij het meisje bereikt had, dat nog steeds op de ezel zat, vertelde zij alles — hoe zij de ezel in de rivier gevonden had, hoe zij hem er uit had gehaald en toen gezien had dat de houten pijler een breuk vertoonde.

Toen ze klaar was, zei de oude priester: „Gods wegen met ons zijn wonder-